

معماری بومی دستکند الگویی در جهت رسیدن به توسعه پایدار

زهرا کفایتی^{*}

۱- کارشناسی ارشد معماری، واحد علوم و تحقیقات، دانشگاه آزاد اسلامی، ساوه، استان مرکزی
(Zahrakefayati.22@gmail.com)

چکیده

ساختمان در کنار طبیعت نه به جای طبیعت الگویی است که می تواند راهنمای ما در دستیابی به توسعه پایدار باشد. طبیعت گرایی و میل به سازگاری با طبیعت از روزگار کهن در معماری بومی ما رایج بوده است و همواره با طبیعت ارتباطی صمیمانه داشته و با بهره گیری از انرژی های تجدیدپذیر، آسایش فضای داخلی را بدون استفاده از دستگاه های آلوده کننده امکانپذیر می ساخته است. در معماری بومی ایران از زمین به عنوان یک عایق همیشگی استفاده کرده اند که می تواند به عنوان الگویی در استفاده از انرژی های نو و طراحی پایدار عمل کند. معماری دستکند با استفاده از خواص حرارتی خاک صرفه جویی در مصرف انرژی مورد نیاز جهت سرمایش و گرمایش بنا را دارا بوده و مزایای فراوانی نسبت به نوع معمول بنا از نظر صرفه جویی را دارا می باشد. وجود معماری دستکند در روستاهای میمند و کندوان و نیز فضاهای زیرزمینی در خانه ها نمونه هایی در این زمینه اند. بهره گیری از معماری بومی ایران و احیاء و استفاده مجدد از معماری دستکند در تلفیق با معماری مدرن و استفاده از مصالح مناسب و فن آوری روز دنیا در شیوه های نوین ساخت می توان این نوع بناها را جهت استفاده های امروزی مناسب نمود. همچنین سایت های توسعه یافته با معماری دستکند دارای منظر منقطع نیستند و کارایی آن در طول قرن ها در محیط طبیعی و اجتماعی به ثبت رسیده است و می تواند برای مدت طولانی به حیات خود ادامه دهد. در تحقیق حاضر از روش تحلیلی-توصیفی استفاده شده است. روش و ابزار مورد استفاده تحقیق نیز از روش کتابخانه ای و بررسی اسناد و مدارک مکتوب و مطالعه موردی می باشد، بدین منظور به بررسی الگوهای ارزشمند در معماری بومی ایران پرداخته می شود. در انتها به جمع بندی و ارائه راهکارهای در جهت رسیدن به توسعه پایدار می پردازیم.

واژه های کلیدی: معماری بومی، دستکند، توسعه پایدار